

PENĀ•ZE? PENĀ•ZE... III.

StĀ™eda, 27 Ā•erven 2007

Danielo a všcaron;ichni ostatní, ani nevíte, jak tĀ›Ā¾ce se mi píšcaron;e. Ale slíbila jsem, Ā¾e vám dám vĀ›dĀ›t a sliby se mnou plnit, Ā¾e. Jak uĀ¾ jsem psala, tak jsem to prostĀ› nevydrĀ¾ela. Byla jsem stále taková napjatá, asi jsem ho poĀ™ád pozorovala, no nedal pokoj, stále se ptal, co se mnou je, a proĀ• kazím legraci a proĀ• se nesmĀ›ju, coĀ¾ jsem opravdu nedokázala.

Tak dlouho do mĀ› mluvil, pak uĀ¾ ani nemĀ›l náladu, aĀ¾ jsem mu to Ā™ekla. Jo, ty papíry jsem neskenovala, jen jsem foĀ›ák a pár z nich jsem ofotila, bylo mi pĀ™i tom dost divnĀ›, taky jsem poĀ™ád Ā•ekala, Ā¾e se otevĀ™ou dveĀ™e a on pĀ™i najde mnĀ› pĀ™i tom a co asi by následovalo, si domyslíte. TakĀ¾e mám jen pár fotek ve foĀ›áku. KdyĀ¾ se tedy poĀ™ád ptal tak jsem mu po pravdĀ› Ā™ekla, co se stalo. Ā™ekla jsem si, Ā¾e jestli je všcaron;echno v poĀ™ádku, v co jsem stále doufala tak se mu omluvím, Ā¾e jsem opravdu nešcaron;acovala vĀ›ci, jen uklízela skĀ™ínĀ›. On napĀ™ed vĀ›bec nereagoval. dál leĀ¾el na válendĀ› a díval se na mĀ›. Velmi váĀ¾nĀ›. Bylo to dost zlé, nevĀ›dĀ›la jsem co mám Ā™íkat a tak jsem asi Ā™í stále jen nĀ›jaké zbyteĀ•nosti. VlastnĀ› jsem pak poĀ™ád mluvila jen já. On se najednou zvedl, sebral ty papíry a odešcaron;el pryĀ•, odešcaron;el z bytu. To byly fakt nesmírnĀ› hrozné hodiny, já jsem vĀ›bec nevĀ›dĀ›la co mám dĀ›lat, taky jsem to pĀ™eci nemohla nikomu Ā™íct. PĀ™išcaron;el domĀ› aĀ¾ pozdĀ›, to uĀ¾ jsem leĀ¾ela. NĀ›co si snĀ›dl, vĀ›t nemluvil a pak se díval na televizi a pak šcaron;el spát. Ráno zase odešcaron;el, aniĀ¾ by se mnou mluvil. AĀ¾ do nedĀ›lního veĀ•era jsme spolu neĀ™ekli ani slovo. Dcera byla našcaron;tĀ›stí tenhle víkend u kamarádky, coĀ¾ jsem byla ráda Ā¾e nevidĀ›la, jak jsem s nervama v háji a co se doma dĀ›je. VeĀ•er ke mnĀ› najednou pĀ™išcaron;el, postavil se nad Ā™ekl asi v tomto smyslu: „ Ty sis snad myslela, Ā¾e jsem dojná kráva. To, co ti dávám, je tak akorát za to, co spotĀ™ebuju, stejnĀ› dostávášcaron; víc; a tak na nic víc nemášcaron; nárok! Peníze, co jsi dala do bytu, ty se kompenzují tím, Ā¾e tu bydlíte, to snad chápešcaron;.“ Pak ješcaron;tĀ› Ā™íkal, Ā¾e to, co jsem provedla, Ā¾e je svĀ› ale Ā¾e to mohl vlastnĀ› Ā•ekat a bĀ›hví proĀ• se se mnou mĀ›j ex rozvedl. A Ā¾e si bral sice mĀ› s dítĀ›tem, ale Ā¾e na dce peníze od jejího táty, Ā¾e kdyby dítĀ› chtĀ›l, tak by ho mĀ›l. Ā¾e si myslel, Ā¾e mu budu vdĀ›Ā•ná, Ā¾e nám dal domov a tak poĀ™ád pak pokračĀ•ovalo v tomhle smyslu asi do dvou do noci. Ráno odjel. Od té doby se mnou skoro nemluví, vyloĀ¾enĀ› mi dává najevo, jak strašcaron;nĀ› jsem ho zklamala a jak jsem se mu tím zhnusila. PĀ™ítom Ā•estné slovo jsem nic nešcaron;mejdila, opravdu jsem jen chtĀ›la vyuĀ¾ít volna a vyklidit trochu skĀ™ínĀ›. Tak si Ā™íkám, kdybych to nedĀ›la nic nevĀ›dĀ›la a byl by klid. TeĀ• vĀ›bec nemám ponĀ›tí, co mám dĀ›lat dál. PĀ™ipadám si jak ve vzduchoprázdnu. A teĀ• takhle chodit do práce… Jestli mi mĀ›Ā¾ete poradit, budu ráda. Dita